

USNESENÍ

Krajský soud v Brně rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 29. května 2025 v trestní věci obžalovaného P.M., narozeného XXXXX v XXXXX, o odvolání P.M. proti rozsudku Okresního soudu v Prostějově ze dne 8. dubna 2025, č. j. 2 T 20/2025-244,

takto:

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaného zamítá.

Odůvodnění:

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný uznán vinným přečinem sexuálního nátlaku podle § 186 odst. 2, odst. 3 písm. a) trestního zákoníku, ve znění účinném do 31. 12. 2024, přečinem soulože mezi příbuznými podle § 188 trestního zákoníku a přečinem ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. b) trestního zákoníku a za to mu byl uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání tří let, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou. Obžalovanému byla uložena povinnost podle § 228 odst. 1 trestního řádu uhradit na nemajetkové újmě poškozené K.M. částku 500 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 12 % ročně z částky 500 000 Kč jdoucí od 10. 4. 2025 do zaplacení.

Obžalovaný podal proti rozsudku odvolání.

Odvolání bylo podáno oprávněnou osobu, a v zákonem stanovené lhůtě.

Obžalovaný odvolání prostřednictvím svého obhájce odůvodnil. Uvedl, že je podáno odvolání proti výroku o trestu a proti výroku o povinnosti nahradit nemajetkovou újmu. Podle obžalovaného je uložený trest v kombinaci s povinností zaplatit nemajetkovou újmu nepřiměřeně přísný, není individualizován a přiléhavý všem okolnostem případu. Má být vyměřován trest, z rozmezí trestní sazby 1 rok až 5 let. Protože je společenská škodlivost průměrná, trest by se měl pohybovat kolem tří let. Soud prvního stupně dostatečně nepřihlédl k tomu, že obžalovaný od počátku trestního řízení s policií spolupracoval a při první možné příležitosti před soudem prohlásil vinu, kterou soud přijal. Prohlášení viny nelze stavět naroveň kterékoliv tradiční polehčující okolnosti, protože polehčující okolnosti či dokonce případ kumulace všech do úvahy přicházejících polehčujících okolností zákonodárce nevyjmenoval mezi okolnostmi umožňujícími mimořádné snížení trestu odnětí svobody, zatímco prohlášení viny výslovně k tomu uvedl, že se jedná o okolnosti umožňující soudu mimořádně snížit trest odnětí svobody pod dolní hranici trestní sazby. Obžalovaný je bezúhonný, nebyl soudem trestán. Trest odnětí svobody s přímým výkonem ve věznici je kombinován s povinností vysoký zaplatit vysokou nemajetkovou újmu. Obžalovaný si uvědomuje, že nelze rezignovat na snahu o vyrovnání nemajetkové újmy. Je však nutno zdůraznit, že velkou část satisfakce tvoří vědomí poškozené, že byl uznán vinným soudem, a že mu byl také uložen přísný trest. Protože nepeněžitě plnění nemá trest v navození pocitu poškozeného o získání

satisfakce nahrazovat, nýbrž jen doplňovat, v případě obžalovaného se jeho výše (500 000 Kč) jeví jako nepřiměřeně vysoká. Po dobu pobytu ve vazbě a případně ve výkonu trestu bude narůstat dluh na výživném vůči dětem, nemá úspory a ve vazbě si peníze nevydělává, není schopen splácet existující dluh vůči bance, výše nemajetkové újmy se jeví pro obžalovaného likvidační, protože ji nebude schopen nahradit dlouhá desetiletí poté, co bude propuštěn z věznice. Obžalovaný také připomíná svou rodinnou situaci, s manželkou je v rozvodovém řízení, trvá mu však vyživovací povinnost vůči dvěma dětem. Dosud byly výživou odkázány pouze na obžalovaného, protože má (zatím ještě stále) manželka vlivem svého zdravotního stavu potíže, protože si dosud nenašla zaměstnání, které by byla schopna vykonávat po delší dobu, významnou část manželství trávila „na neschopence“ a výživa a mnohdy i péče o děti zůstávala na obžalovaném. Pokud ví, žádný zvrat v situaci okolo zaměstnání matky dětí se zatím neodehrál. Nutno zdůraznit, že o práci obžalovaného má jeho dosavadní zaměstnavatel stále zájem. Obžalovaný navrhl, aby odvolací soud v napadené části rozsudek soudu prvního stupně zrušil a nově mu uložil kombinaci trestů a povinnosti náhrady nemajetkové újmy mírnější, více přiléhavější jeho případu.

Zmocněnec poškozené zaslal soudu vyjádření k odvolání obžalovaného. Podle jeho názoru je stanovisko obžalovaného takové, že odvolací soud by měl buďto zachovat trest spojený s přímým výkonem ve věznici a v takovém případě snížit náhradu nemajetkové újmy, která byla poškozené soudem prvního stupně přiznána, nebo změnit trest odnětí svobody spojený s přímým výkonem ve věznici, na jehož výkon byl podmíněně odložen, v takové situaci, by bylo možné výši náhrady nemajetkové újmy, která byla poškozené soudem prvního stupně přiznána, ponechat. Obžalovaný argumentuje tím, že velkou část satisfakce tvoří vědomí poškozené, že byl uznán vinným a že mu byl uložen přísný trest. Poškozená k tomu uvádí, že namísto údajné satisfakce je potrestáním obžalovaného její újma spíše prohlubována (nikoliv však vinou orgánů činných v trestním řízení, nýbrž vinou obžalovaného, který se dopustil protiprávních jednání, která nemohou být ze strany orgánů činných v trestním řízení ponechána bez odezvy), neboť má obžalovaného jako otce stále ráda a následky protiprávního jednání obžalovaného, tj. vyvození trestněprávní odpovědnosti za jeho protiprávní jednání, ji trápí. Poškozená si však uvědomuje, že předmětná protiprávní jednání obžalovaného nemohou být ze strany orgánů činných v trestním řízení ponechána bez odezvy a že tedy obžalovanému je třeba uložit adekvátní trest. Poškozená uvádí, že za situace, kdy trest uložený obžalovanému nevnímá jako satisfakci, nýbrž spíše jako nezbytnou reakci orgánů činných v trestním řízení na protiprávní jednání obžalovaného, která ji navíc v důsledku její lásky jako dcery vůči obžalovanému jako otci trápí, není namístě přisvědčit té argumentaci obžalovaného, že náhrada nemajetkové újmy by měla být pouze jakousi doplňující částí satisfakce vedle uznání obžalovaného vinným a souvisejícím uložením trestu, a že v tomto případě je tedy (dosud nepravomocně) přiznaná náhrada nemajetkové újmy nepřiměřeně vysoká. Nadto nelze pominout, že sám obžalovaný u hlavního líčení prohlásil, že výši požadované náhrady nemajetkové újmy akceptuje. Označuje-li tedy nyní obžalovaný tuto náhradu jako likvidační, dělá to účelově. Přiznanou výši náhrady nemajetkové újmy poškozená považuje, s ohledem na to, co je uvedeno v jejím uplatnění návrhu na náhradu nemajetkové újmy z 31. 3. 2025 a čím je to dokladováno, za adekvátní. Měl-li by soud odvolací v tomto směru pochybnosti, poškozená pro tento případ navrhuje, aby byl zpracován znalecký posudek za účelem zjištění dopadů protiprávního jednání obžalovaného do její duševní sféry (v podrobnostech je odkazováno na důkazní návrh – zpracování znaleckých posudků z 27. 3. 2025). Poškozená navrhl, aby odvolání bylo, pokud jde o výrok o náhradě nemajetkové újmy, zamítnuto.

Odvolací soud v souladu s § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal napadený rozsudek v intencích podaného odvolání a také způsob řízení před soudem prvního stupně.

Napadený rozsudek je výsledkem řízení, v němž bylo postupováno v souladu s trestním řádem, nedošlo k procesním vadám, soud prováděl důkazy způsobem, který stanoví zákon, proto je tedy mohl použít v rámci úvah o vině a trestu. Ustanovení trestního řádu, která mají zabezpečit řádné

objasnění věci, byla dodržena, jakož i právo obžalovaného na obhajobu. Soud prvního stupně měl dostatek důkazů k tomu, aby mohl bez důvodných pochybností ve věci rozhodnout.

Je evidentní v daném případě je, obžalovaný podal odvolání proti výroku o trestu a proti výroku o nemajetkové újmě.

Krajský soud v Brně poukazuje na to, že v rámci úvah o druhu a výši trestu soud prvního stupně přihlédl ke všem kritériím, která musí zvážit při ukládání trestu. Obžalovaný nebyl dosud soudem trestán, prohlásil vinu, vyjádřil lítost nad svým jednáním, což jsou všechno polehčující okolnosti. Soud prvního stupně k nim přihlédl. Také přihlédl k přitěžujícím okolnostem, konkrétně přihlédl k tomu, že přečiny soulože mezi příbuznými a ohrožování výchovy dítěte spáchal tak, že využil závislosti poškozené na sobě, přečin sexuálního nátlaku spáchal vůči osobě blízké, dceři, přečin soulože mezi příbuznými spáchal na dítěti, přečiny spáchal více útoky a v jejích páčání pokračoval delší dobu, spáchal více přečinů. Je zřejmé, že soud prvního stupně ukládal trest za 3 přečiny, tedy trest úhrnný, podle nejprísněší sazby. Ukládal trest podle sazby stanovené v § 186 odst. 3 trestního zákoníku, ve znění účinném do 31. 12. 2024, hrozil mu trest odnětí svobody v trvání od jednoho roku do pěti let. Soud prvního stupně, jak sám zdůraznil, si je vědom toho, že ukládá trest obžalovanému, který dosud nebyl soudem trestán pro jiný trestný čin, doznal se, prohlásil vinu, hrozí mu maximální možná výměra trestu s horní hranicí pěti let. Soud však také poukázal na to, že z vyjádření obžalovaného je zřejmé, že si plně neuvědomuje závažnost svého jednání, snaží se ho bagatelizovat, neuvědomuje si, jak závažný zásah do zejména psychického vývoje, dospívání, své dcery, způsobil. Soud považoval za bagatelizaci důsledků to, když uvedl obžalovaný, že poškozená sama, říká, že je v pohodě. Obžalovaný si tak neuvědomuje, že poškozené pokřivil povědomí o vztazích v rodině, vztazích mezi rodičem dítěte, pokřivil jí pohled na vztahy mezi partnery. Obžalovaný si učinil ze své dcery náhradu za partnerku, takto s ní také jednal, když se dožadoval pohlavního styku s ní, vyčítal jí vztahy s jejími vrstevníky, na druhou stranu s ní jednal jako s dcerou, když se s ním domlouval, co ji má koupit na svačinu apod., jak vyplývá ze zjištěné komunikace mezi obžalovaným a poškozenou. Soud prvního stupně poukázal také na to, že obžalovaný tlačil na poškozenou za účelem dosažení pohlavního styku velmi hrubým způsobem, když ji na jednu stranu slibovaly výhody, že ji bude brát jako dospělou, nebude ji kárat za pozdní příchody, na druhou stranu jí vyčítal jakékoliv prohřešky, pozdní příchody, setkání s kamarády. Jeho nátlak, že pro ni bude lepší, když svůj pohlavní život začne právě s ním, když s ním bude mít první pohlavní styk, že to pro ni bude snazší, že z toho důvodu je třeba pohlavní styk opakovat, se jeví jako naprosto hrubý nátlak využívající důvěry poškozené z něj jako otce a využívající její nezkušenosti, které si byl obžalovaný zjevně vědom. Pokud tedy soud prvního stupně uvedl, že nevidí v případě obžalovaného možno uložit mu trest alternativní, protože by k jeho nápravě a tím k ochraně poškozené v budoucnu nevedl. V tomto směru názoru soudu prvního stupně cokoliv vytknout. Pokud tedy soud uložil trest odnětí svobody v trvání tří let, jde o trest, který kritérii při ukládání trestu soudem prvního stupně zcela vyhovuje. Správně je zařazen obžalovaný pro výkon trestu do věznice s ostrahou, příznivější typ věznice není, do přísnějšího typu věznice nejsou splněny podmínky, aby byl obžalovaný zařazen. Dá se souhlasit s tím, že s ohledem na okolnosti spáchání všech přečinů, jejich množství, dlouhé době páčání, k tomu, že obětí byla nezletilá dcera obžalovaného, která v době, kdy začal páchat trestnou činnost, měla 15 let, že nepovažuje soud prvního stupně trest odnětí svobody, který by byl podmíněně odložen za dostatečný, a to z hlediska individuální prevence, aby nadále obžalovaný vedl řádný život. V daném případě dospěl soud prvního stupně k tomu, že takovýto druh trestu je potřeba z hlediska individuální prevence, nakonec v tomto případě nelze nevidět, že obžalovaný byl ve výkonu vazby.

Krajský soud v Brně se ztotožnil s výrokem soudu o náhradě nemajetkové újmy, s jejím odůvodněním a výši se poškozená řádně připojila. Soud prvního stupně vzal v úvahu důvody, které vedly poškozenou k jejímu návrhu. Uvedla, že trestné činy, které spáchal obžalovaný vůči ní na ni mají negativní vlivy, na její duševní stav. K první souloži s obžalovaným poškozená uvedla, že byla

ve stresu, měla strach z bolestí, obžalovaného vnímala jako monstrum, bylo ji z obžalovaného špatně, byla v šoku z toho, co jí dělá, když to stejné mohl dříve provádět s její matkou. Myslela si, že k tomu došlo jednou a naposledy. Všechny soulože jí byly nepříjemné, vnímala je negativně, těžce je psychicky snášela. Uvedla, že jednání obžalovaného tiše trpěla, měla obavu, aby je nikdo neslyšel. To se projevilo na psychice poškozené, v zimě 2024 se sebepoškozovala, pořezala si zápěstí, na kterém jí zůstala viditelná jizva. Její špatný stav vyústilo v to, že se svěřila kamarádům. Obžalovaný ji sděloval, pokud to někomu řekne, zabije se, z toho pak měla obavu, protože stále měla obžalovaného jako svého otce ráda. Jednání obžalovaného vedlo až k tomu, že si na ně zvykla, z toho plyne, že rezignovala. Když se svěřovala kamarádům, plakala, což potvrdil svědek V.. Jednání obžalovaného má negativní vliv na aktuální sexuální život poškozené, sama to popsala. Prožívá první vážný vztah, při intimních chvílích se nyní necítí dobře, představuje si obžalovaného, svého otce, musí se přemáhat, aby s partnerem k sexuálnímu styku došlo. Špatný psychický stav poškozené byl zřejmý i při výsleších, často neměla daleko k pláči, výslech byl také přerušen z toho důvodu. Poukázala na to, že jednání obžalovaného vůči ní bylo dravé, obžalovaný je otec, ona a další členové rodiny na něm byly fakticky finančně závislé, protože matka se potýkala s vážnými problémy, kvůli kterým dlouhodobě pobývala mimo domov, což jí omezovalo v běžné péči o děti a domácnost a v možnostech vydělávat peníze. Poškozená do značné míry převzala roli matky v domácnosti. Obžalovaný se na ní dopouštěl promyšleného sexuálního zneužívání, když ji neustále sliboval, že soulož požaduje už skutečně naposledy, ač své požadavky vznášel i nadále. Obžalovaný zjistil, že poškozená se jeho požadavkům snáze podvolí, když současně sliboval i omezení kontroly jeho soukromého života, kterou poškozená špatně snášela. Obžalovaný manipuloval s poškozenou, to mu umožnilo spáchat skutky, zneužíval její důvěru. Podstatné je i to, že poškozená bere vinu na sebe, lituje toho, co se dělo, že to řekla matce, protože tím ublížila velké části rodiny, zároveň zklamala obžalovaného, když nesplnila, co slíbila, že to nikomu neřekne. Uvedla, že slib porušila proto, protože na tom byla psychicky špatně, současně má otce stále ráda. Poškozená uvedla, že nese část viny, protože měla být tvrdší a obžalovaného odmítnout. Je patrné, že svůj postoj k jednání obžalovaného dosud nezpracovala. Poškozená poukázala i na to, a že jí obžalovaný opakovaně uhodil, v přítomnosti svědkyně J.. Na úder poškozená reagovala tak, že se zhroutila, říkala obžalovanému, aby ji nechal, že dostal, co chtěl. Z lékařské zprávy vyplynulo, že se poškozená se situací těžce vyrovnává, vyčítá si, že se matce svěřila, protože obžalovaný se pak pokusil o sebevraždu a rodinná situace se zkomplikovala. Poškozená má ordinována antidepresiva, byla přijata diagnózám akutní reakce na trest. Je tedy zřejmé, že jednání obžalovaného u poškozené vyvolalo psychické útrapy, které by měl obžalovaný nahradit satisfakcí.

Pokud jde o právní podklad náhrady nemajetkové újmy je možné odkázat na 1.2 odstavec odůvodnění napadeného rozsudku.

Lze souhlasit se soudem prvního stupně, který uvedl, že je nepochybné, že jednání obžalovaného způsobilo psychickou újmu poškozené. Je prokázáno jeho jednání a následek a také příčinná souvislost, což obžalovaný nezpochybňuje, vinu prohlásil. Je správně poukázáno na to, že poškozená je dcerou obžalovaného, obžalovaný ji záhy po dosažení 15 let vystavil sexuálnímu nátlaku, ve kterém pokračoval po dobu více než dvou let, skončil až tehdy, kdy se poškozená svěřila své matce a věci se začaly zabývat orgány činné v trestním řízení. Vystavil poškozenou situaci, když si vyžadoval slib, že se o jeho jednání pomlčí, nikomu to neřekne, doprovázel to pohružkou, že v opačném případě si sáhne na život. Což také pak učinil. To vedlo ke zvýšení dopadu jeho jednání na psychiku poškozené, která si nejen vyčítá, že ji obžalovaný sexuálně zneužil, činil na ni nátlak, ale i to, že si sáhl na život, že ohrozil sám sebe. Takové psychické prožívání poškozené plyne z toho, co uvedla, ze zprávy lékařky, psychiatricky, plyne to z výpovědi svědkyně J. a svědka V.. Soud prvního stupně správně poukázal na to, že vinu na tom, že poškozenou obžalovaný zneužil, vystavil takovým důsledkům, je třeba hledat jen u obžalovaného, poškozená na jeho jednání žádnou vinu nenese. Žalovaný měl svou nezletilou dceru uchránit, vychovávat, poskytovat jí podporu. To nedělal. Obžalovaný vystavil svou dceru svému sexuálnímu chtíči, měl nároky na její tělo, na její

psychický stav, její prožívání, následky, které jí tím způsobil toho nedbal. Vystavil ji i dalšímu násilí, jak to vyplývá z výpovědi poškozené a svědků J. a V.. Poškozená popsala, že ji opakovaně obžalovaný udeřil. Je zřejmé, že byla fyzicky trestána před jinou osobou, že se zhroutila, že řekla obžalovanému ať ji nechá, on však vyžadoval ticho a aby nic neříkala. Svědek V. také potvrdil fyzické ataky obžalovaného vůči poškozené. Svědek V. a bratr poškozené potvrdili, že se jim obžalovaná svěřila, že měla s obžalovaným pohlavní styky. Svědku V. řekla, že to bylo z donucení, když mu to povídala plakala, šlo o záchvat pláče, zhroutila se. Svědkyni J., se svěřila dřív, svědkyně znala poškozenou i obžalovaného delší dobu, všimla si, že chování poškozené k obžalovanému se dříve změnilo, když telefonoval hovor končila bez rozloučení. Obžalovaný byl přísnější na poškozenou, kontroloval ji, volal jí, psal jí, když se mírně zpozdlila s návratem domů, ukázala jí v SMS, které ji obžalovaný psal a chtěl po ní pohlavní styk. Sliboval obžalovaný poškozené co chtěla, že ji v podstatě nechá, když mu vyhoví, nesplnil to, měli být spolu sexuálně v březnu 2024 naposledy, ale obžalovaný psal poškozené stále. Poškozená uváděla, že jí obžalovaný varoval před chlapci, že by mohli jí ublížit, aby raději spala s ním. Sledoval také poškozenou pokud ji doprovodil nějaký chlapec. Svědkyně vnímá u poškozené, že si dává vinu za to, že obžalovaný, její otec trpí, je vyčerpaný z vyšetřování celé věci, matka obžalovaného měla říct poškozené, že pokud její otec umře, vezme si ho na svědomí.

Jak soud prvního stupně uvedl, že poškozená vypověděla, že si ji asi od 14 let obžalovaný začal více všimát jako ženy, dotýkal se jí, zakazoval ji kamarády, nemohla chodit ven, žárlil, když jí bylo 15 let byl agresivní, když s někým byla venku, psal, že dotyčného zabije. Obžalovaný jí slíbil, pokud se s ním vyspí, bude se k ní chovat jako k dospělé nechá toho, nabídku nechápala. Nabídku stále opakoval sliboval, že se tak stane jen jednou, vyhověla mu, pocity při pohlavním styku popsala tak, že si připadala jako „šukací panna“, šlo mu jen o sebe samého, její pocity ho nezajímaly. Po několika dnech řekl, že by ji znovu chtěl, ona odmítla, začalo mu vadit, že chodí ven, sliboval to, co dříve slíbil, vyhověla mu tedy, opakovalo se to. Postupem času to začala vnímat jako normu, že s tím nic neudělá. Pak se svěřila T.J. a V.B., protože se jí ptali, proč je v telefonu na obžalovaného nepříjemná. Měla mu odsekávat. Svěřila se jim, že to neřekla, protože měla strach, že by se tím někdo zabýval a otec by se zabil, což ji několikrát uváděl, byla by to potom její vina. Podle jejího názoru jednání obžalovaného není normální, ale zvykla si na ně, brala to tak, že ji obžalovaný pověděl, že je to tak normální i v jiných rodinách. Pohlavní styk s otcem byl její první, současně neměla vztah s jiným mužem, svůj první vztah navázala až v roce 2025. V intimních chvílích má potíže, necítí se dobře, představuje si otce, má ho před očima, co se mezi nimi stalo. Musí se k intimnostem nyní přemáhat. Poškozená vyhledala pomoc psychiatra, byla vyšetřena na doporučení školní psycholožky, pak probíhalo další vyšetření, když vyšlo najevo zneužívání otcem. Podle lékařské zprávy se poškozená těžko vyrovnává se situací, má výčitky, a to v tom smyslu, že se svěřila matce, protože otec se potom pokusil o sebevraždu a vše se v rodině zkomplikovalo. Bylo nutno nasadit antidepresiva, naplánovat další kontroly. Diagnostikována je akutní reakce na stres.

V odůvodnění napadeného rozsudku je také poukázáno na to, že do zahájení projednávání trestní věci nebyla poškozená vedena v evidenci OSPOD, nyní tomu tak je, je jako ohrožené dítě. XXXXX v XXXXX sdělila, že je poškozená ve škole zapsána od 1. 9. 2023, studuje čtyřletý maturitní obor. Od prosince 2024 navštěvuje školní poradenské pracoviště, spolupráci zahájila v souvislosti s projednávanou trestní věcí, poškozené byl vypracován plán pedagogické podpory. Koncem minulého roku vyšlo najevo, jak uvedl soud, že poškozená udržovala vztah s XXXXX školy, XXXXX, mělo mezi nimi dojít k sexuálnímu kontaktu, poškozená měla uvést, že o tom její rodiče věděli, školu o tom neinformovali. V kontaktu byla poškozená s XXXXX přes sociální síť. Chování poškozené vůči pracovníkům školy a spolužákům bylo hodnoceno dobře. V plánu pedagogické podpory vyplynulo, že poškozená je v tíživé životní situaci, která výrazně ovlivňuje její psychický stav a schopnost fungovat v běžném školním prostředí, v rámci školy jsou nastavená opatření, která mají poskytnout poškozené podporu, jde zejména o zajištění empatického a

diskrétního přístupu pedagogů, jde o pravidelnou individuální podporu školního psychologa s možností konzultací podle aktuálních potřeb poškozené.

Soud prvního stupně výstižně uvedl, že poškozené podle občanského zákoníku vznikla újma na jejím přirozeném právu, které tkví v ochraně tělesné integrity, svobodném rozhodování o sexuálním životě bez toho, aniž by byla vystavena nátlaku, také jde o právo na ochranu zdravého vývoje jako nezletilého dítěte. Je také zřejmé, že duševní útrapy, kterým byla vystavena, zejména otcem, který se zpočátku hájil také tak, že byla k sexuálním kontaktům poškozená vyzyvatelkou, jako otec právě, pokud by tomu tak bylo, měl takovým věcem zamezit a poskytnout dceři vysvětlení. Poškozená pocíťovala nejenom fyzickou bolest, ale také utrpěla újmu v psychické sféře, což všechno způsobil pouze obžalovaný. Újma poškozené vznikala delší dobu, po kterou byla vystavena nátlaku otce, který začal s pohlavní aktivitou s poškozenou krátce poté, když dosáhla 15 let. Důsledky jeho jednání trvají, poškozená se podrobuje léčení u psychiatra, musela užívat antidepresiva, byl potřebný zásah lékaře, nejenom terapeuta nebo psychologa, také ve škole podstupuje terapii pod vedením školního psychologa, protože cítí se psychicky nepohodlně, dá se uvést, že obžalovaný negativně zasáhl i do oblastí vzdělávání poškozené. Pokud soud dospěl k závěru, dostatečnou satisfakcí není jenom vyslovení viny a trestu, nelze mu v tom cokoli vytknout. Nebude to až taková satisfakce, pokud jde o trest, protože si nezaujatě, způsobem, který není správný, klade za vinu, že se obžalovaný ocitl ve vězení, ve vazbě, že je mu ukládán trest, protože na něho vyrazila to, co nechtěl a pokusil se o sebevraždu. V takovém případě je nutno uvést, že je opravdu nutno, aby obžalovaný poškozené útrapy odškodnil také v penězích. Soud správně přihlédl k tomu, jak dlouho byla poškozená jednáním obžalovaného vystavena, že se dopustil trestných činů v podobě biologického otce, kterého měla ráda, zabezpečoval chod domácnosti, protože matka byla nemocná. Obžalovaný vystavil poškozenou nátlaku a manipuloval s ní hrubě, neurvale, nešetně, své sliby, že poškozenou nechá na pokoji, nechá jí vlastní život, neplnil a tlačil na ní. Poškozená nemá k otci důvěru. Je také nutno přihlédnout k domu, což bylo velmi kruté, že činil nátlak na svou dceru v tom smyslu, že si ublíží, pokud se někomu svěřít s tím, co udělal. Velmi dobře věděl, že jednání soulože mezi příbuznými, vůči své dceři, tak mladého věku, je naprosto neakceptovatelné, z hlediska mravního jde o velmi vysoké překročení zásad morálky, na což samozřejmě potom reaguje také trestní právo. To všechno vyvolalo další traumatizaci v poškozené, která prožívá pocit vlastní odpovědnosti, vinný za to, co jí obžalovaný udělal, také za zhoršení situace v rodině, za to, že je obžalovaný trestně stíhán. Obžalovaný způsobil poškozené psychické trauma, které ji provází nynějším vztahem k partnerovi, zasahuje negativně do tohoto vztahu a je otázkou, zda se s ním poškozená vyrovná nebo ne. Bude to zřejmě vyžadovat dlouhodobou psychickou pomoc a podporu. Soud prvního stupně velmi výstižně uvedl, že obžalovaný v pozici biologického otce využil nevinnosti své dcery, zcela jí deformoval představu o lásce a péči otce na straně jedné a vztazích mezi partnery na straně druhé, jak je to zřejmé z komunikace prostřednictvím SMS.

Pokud s ohledem na shora uvedené soud prvního stupně stanovil výši nemajetkové újmy podle návrhu poškozené částkou 500 000 Kč, nelze mu v tomto cokoli vytknout. Zákonným požadavkům odpovídá také úrok z prodlení. Soud prvního stupně uvedl, že podle jeho názoru je přiznaná výše nemajetkové újmy vysoká, pro obžalovaného by neměla být likvidační, sám s výší souhlasil, má majetek vyšší hodnoty, zaměstnání, zaměstnavatel s ním počítá, ale až bude propuštěn z výkonu trestu odnětí a svobody.

Vzhledem k tomu, že nebylo pochybností, s ohledem na shora uvedené, o tom, jaký je stav poškozené, byly k tomu předloženy soudu jak orgány činnými v trestním řízení tak také poškozenou, zejména jde o to co sama uvedla, materiály, tudíž je nutno uvést, že nebyly shledány vady řízení a v rozhodnutí soudu prvního stupně, z toho důvodu nebylo potřeba provádět, další dokazování v řízení před odvolacím soudem, nakonec bylo ponecháno na úvaze odvolacího soudu.

Vzhledem ke shora uvedenému Krajský soud v Brně odvolání obžalovaného zamítl, protože je nedůvodné.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm. a), b), cc), § 140 odst.1 trestního řádu).

Lze však proti němu podat dovolání (§ 265a odst. 1, 2 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu):

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a), § 265f odst. 1 trestního řádu),
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu,
- je-li obviněný zbaven způsobilosti k právním úkonům, nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena může i proti vůli obviněného za něho v jeho prospěch dovolání podat též zákonný zástupce i jeho obhájce.

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, **musí být uvedeno** (§ 265f odst. 1 trestního řádu)

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-l), nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýsledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 trestního řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání činí **10.000 Kč** (§ 3a vyhlášky č. 312/1995 Sb.).

JUDr. Dana Kancírová
předsedkyně senátu